

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.250 van 16 september 2002
in de zaak A. 84.739/IX-1877.**

In zake : Guy DURAND,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat A. GHEKIERE,
 kantoor houdende te IZEGEM,
 Brugstraat 21

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Landsverdediging.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Guy DURAND op 15 juni 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het ministerieel besluit van 19 april 1999 waarbij hij van ambtswege wordt ontslagen uit zijn ambt van beroepsonderofficier bij de Krijgsmacht;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de beschikking van 28 mei 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker, dat tevens het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging bevat;

Gelet op de beschikking van 17 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SCHEIRLYNCK die, loco advocaat A. GHEKIERE verschijnt voor verzoeker, en van majoor militair administrateur A. DE DECKER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker Guy DURAND is sinds 2 februari 1976 in dienst bij de zeemacht. Hij is op 31 december 1983 opgenomen in het kader van de beroeps-onderofficieren en op 26 maart 1996 benoemd in de graad van eerste meester-chef.

1.2. Op 24 maart 1997 wordt verzoeker door de Krijgsraad te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden en tot de ontzetting uit de rechten vermeld in artikel 31, 1°, 3°, 4° en 5°, van het Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar, beiden met uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende een termijn van vijf jaar, wegens de volgende feiten :

"Als militair in werkelijke dienst, te Oostende, tussen 23 april 1992 en 24 april 1996, meermaals,

- A. aanranding der eerbaarheid, met geweld of bedreiging gepleegd te hebben op de persoon van een minderjarige, geen volle zestien jaar oud, namelijk op de persoon van (...), met de omstandigheden dat de schuldige een bloedverwant in opgaande lijn is en behoort tot degenen die over het slachtoffer gezag hebben (art. 377 Sw. zoals gewijzigd door art. 3 W. 4 juli 1989; art. 373 al. 3, 347 en 378 Sw.).
- B. in het openbaar de zeden geschonden te hebben door handelingen die de eerbaarheid kwetsen, met de omstandigheid dat de schennis gepleegd werd in tegenwoordigheid van een kind beneden de volle leeftijd van zestien jaar, namelijk, in tegenwoordigheid van (...) (art. 358 al. 1 en 2 Sw.)".

1.3. Deze veroordeling leidt tot een onderzoek door een informatie-commissie die op 6 juni 1998 adviseert om aan verzoeker een tijdelijke ambtsont-heffing bij tuchtmaatregel van vijftien dagen op te leggen.

1.4. Bij vonnis van 11 mei 1998, in kracht van gewijsde gegaan op 6 juni 1998, wordt verzoeker door de Krijgsraad te Brussel veroordeeld tot vier maanden gevangenisstraf en tot ontzetting uit de rechten vermeld in artikel 31, 1°, 3°, 4° en 5°, van het Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar, met uitstel van drie jaar voor beide straffen, wegens "aanranding der eerbaarheid met geweld of bedreiging" gepleegd op 17 november 1997.

Deze veroordeling wordt met een brief van 8 juni 1998 aan de Krijgsmacht ter kennis gebracht.

1.5. Op 15 juli 1998 vraagt de Divisie personeel aan de korpscommandant van verzoeker te bepalen of hij op basis van de nieuwe veroordeling een statutaire maatregel wenst voor te stellen.

1.6. Op 30 juli 1998 stelt de korpscommandant van verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing bij tuchtmaatregel van 21 dagen voor. Hij motiveert dit voorstel als volgt :

"1. De feiten zijn onverenigbaar met de staat van militair en van onderofficier.

2. Het vertrouwen in betrokkene is geschaad wegens het niet houden van zijn belofte om terug op het rechte pad te komen na zijn vorige veroordeling. Dit brengt met zich mee dat gelijkaardige feiten zich hebben herhaald.

3. Omstandigheden waarin het gebeuren plaatsgreep :

In functie van officier van wacht zijnde en in zijn hoedanigheid van verantwoordelijke voor de tucht, is zijn houding op het moment van de feiten totaal onaanvaardbaar.

4. De verschillende tuchtprocedures leiden niet tot een verbetering in zijn gedrag (zie strafblad in bijlage).

5. Het geduld van zijn meerderen en collega's onderofficieren raken op en brengen de geloofwaardigheid in het onderofficierenkorps in het gedrang. Betrokkene is een zeer slecht voorbeeld en heeft een demotiverend effect op zijn collega's".

1.7. Op 1 september 1998 stelt de Divisie personeel aan de minister van Landsverdediging voor om verzoeker te laten verschijnen voor een onderzoeksraad.

Op 21 september 1998 beslist de minister van Landsverdediging dat verzoeker dient te verschijnen voor een onderzoeksraad.

1.8. De onderzoeksraad houdt hoorzittingen op 14 en 15 december 1998 en op 14 januari 1999.

Op 24 februari 1999 brengt de onderzoeksraad advies uit. Op de vragen of de feiten bewezen zijn, of de feiten ernstig zijn en of de feiten onverenig-

baar zijn met de staat van onderofficier antwoordt de onderzoeksraad, telkens unaniem, "ja". De motivering van het advies luidt als volgt :

"a. Ernst der feiten

De onderzoeksraad heeft geoordeeld dat de feiten ernstig zijn;

- er een opzettelijke handeling is gesteld door betrokkene;
- er ongewenste seksuele intimiteiten zijn geweest met aanslag op de eerbaarheid van een persoon.

Ondanks de herhaalde inspanningen van de militaire autoriteiten heeft betrokkene verzuimd zijn beloften tot het aanpakken van zijn drankprobleem na te komen.

Dit drankprobleem uit zich in oncontroleerbaarheid van zichzelf met uiting van agressieve daden tegenover derden.

1 MC DURAND is zich totaal onbewust van de ernst van zijn daad en minimaliseert het feit tot een misplaatste grap.

b. Onverenigbaarheid met de staat van onderofficier

De onderzoeksraad oordeelt dat de feiten onverenigbaar zijn met het ambt van onderofficier; de aanslag op de eerbaarheid van personen past niet bij het statuut van onderofficier; zijn gedrag is onaanvaardbaar als voorbeeld voor zijn collega's en ondergeschikten; uit zijn gedrag (wachtovername) blijkt dat hij niet over de morele kwaliteiten beschikt die overeenstemmen met het statuut van onderofficier.

Bovendien blijkt uit het persoonlijk dossier en de verhoren van deze onderzoeksraad dat 1 MC DURAND reeds geruime tijd niet over de professionele en morele kwaliteiten van een onderofficier beschikt".

1.9. Op 25 maart 1999 maakt de chef van de Generale Staf van de Krijgsmacht het dossier over aan de minister van Landsverdediging. Hij adviseert verzoeker van ambtswege te ontslaan.

1.10. Bij besluit van 19 april 1999 beslist de minister van Landsverdediging verzoeker van ambtswege uit zijn ambt te ontslaan en hem met definitief verlof te plaatsen.

Het besluit is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de feiten die aanleiding gegeven hebben tot de veroordeling uitgesproken door de Krijgsraad te Brussel op 11 mei 1998 afbreuk doen aan de waardigheid van zijn ambt als beroepsonderofficier;

Overwegende dat het aanranding der eerbaarheid met geweld of bedreiging betreft, het passend is een statutaire maatregel op te leggen om de ernst van het vergrijp te onderstrepen;

Overwegende dat het initieel voorstel van de Korpscommandant echter te mild is;

Overwegende dat betrokkene voor deze feiten diende te verschijnen voor een onderzoeksraad;

Dat de onderzoeksraad de feiten bewezen, ernstig en onverenigbaar achtte met de staat van beroepsonderofficier;

Overwegende dat het handelt over een opzettelijke wandaad;

Dat betrokkene zich schijnbaar niet bewust is van de ernst van de door hem gestelde daad;

Dat betrokkene blijft volhouden voor de onderzoeksraad dat het handelt over een misplaatste grap waaruit blijkt dat hij nog steeds de ernst der feiten minimaliseert;

Dat hij met zijn daden een aanslag pleegde op de eerbaarheid van een persoon.

Dat het plegen van zulke feiten ontoelaatbaar zijn voor een militair die geacht wordt een voorbeeld te zijn voor zijn ondergeschikten.

Overwegende dat er geen verzachtende omstandigheden kunnen in overweging genomen worden;

Dat ondanks herhaalde inspanningen van de militaire autoriteiten, betrokkene het verzuimd heeft, zijn beloftes om zijn drankprobleem aan te pakken, waar te maken;

Dat nochtans zijn drankprobleem zich uit in oncontroleerbaarheden van zichzelf en uitmondt in agressieve daden tegenover derden;

Dat tevens de dag van de feiten betrokkene toonde niet over voldoende morele kwaliteiten te beschikken om nog verder lid te blijven van zijn personeelscategorie;

Dat betrokkene reeds eerder in aanraking kwam met het gerecht omwille van zedendelicten;

Overwegende dat ondanks zijn beloftes te verbeteren of ondanks het feit momenteel beter te functioneren het risico voor herval niet kan uitgesloten worden;

Dat hierdoor de Krijgsmacht een te groot risico dient te nemen om zijn goede naam te vrijwaren indien men een tijdelijke maatregel zou opleggen;

Dat dit risico uitgesloten wordt met een definitieve ambtsontheffing;

Dat betrokkene gelet op het ontbreken van verzachtende omstandigheden niet moet rekenen op enige mildheid;

Dat de definitieve ambtsontheffing enkel bereikt wordt met een ontslag van ambtswege";

1.11. Met een nota van 30 april 1999 zendt de chef van de Generale Staf aan de korpscommandant van verzoeker een afschrift van het ministerieel besluit van 19 april 1999 met de opdracht het zo snel mogelijk uit te voeren. Het ontslag van ambtswege heeft uitwerking de dag volgend op de betekening van de nota.

Op 10 mei 1999 ondertekent verzoeker de nota van 30 april 1999 voor kennisgeving en ontvangst.

2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat het bestreden besluit laattijdig getroffen is aangezien de feiten reeds gekend waren in november 1997 maar dat zij slechts in april 1999 tot een sanctie hebben geleid en dat het tuchtstrafbesluit hem slechts op 10 mei 1999 ter kennis is gebracht, dit is 17 maanden na de feiten; dat hij in het eerste onderdeel van het vijfde middel dat standpunt herneemt;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de redelijke termijnvereiste die zich in tuchtzaken als een beginsel van behoorlijk bestuur aan de verwerende partij opdringt, in concreto beoordeeld

moet worden met inachtneming van de complexiteit van de zaak, de gedraging van de tuchtrechtelijk vervolgte persoon en de houding van de overheid; dat zij, met opgave van een gedetailleerd beeld van de verschillende stappen die in de tuchtprocedure zijn gezet, betoogt dat het bestuur met het inzetten van de tuchtvordering mocht wachten totdat het vonnis van 11 mei 1998 van de Krijgsraad te Brussel hem ter kennis was gebracht, dat het verloop van tien maanden tussen de kennisneming van dat vonnis en het treffen van het bestreden besluit, niet kennelijk onredelijk is en dat verzoeker ten onrechte het tijdsverloop tussen het treffen van het besluit en de betekening ervan betreft bij de beoordeling van de redelijke termijn om een besluit te treffen;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat de tuchtprocedure gelijktijdig met de strafprocedure haar beslag had kunnen krijgen aangezien de verwerende partij de feiten reeds in november 1997 kende; dat hij ook stelt dat het bestuur hem tot mei 1999 verder heeft laten werken, waardoor zij de indruk heeft gewekt dat de feiten niet met een ontslag van ambtswege bestraft zouden worden;

2.4.1. Overwegende dat, bij ontstentenis van een reglementaire bepaling, de overheid er krachtens de beginselen van behoorlijk bestuur toe gehouden is om binnen een redelijke termijn uitspraak te doen over een tuchtvordering ingesteld tegen een ambtenaar; dat de redelijkheid van de termijn beoordeeld moet worden met inachtneming van de concrete omstandigheden van de zaak en met de houding van de partijen; dat de redelijke termijn overschreden is wanneer voor een bewezen vertraging in de besluitvorming geen redelijke uitleg verstrekt kan worden; dat de Raad van State terzake evenwel slechts over een marginaal toetsingsrecht beschikt;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij niet betwist dat de feiten, die dagtekenen van 17 november 1997, haar onmiddellijk ter kennis waren gebracht; dat zij de mogelijkheid had om op dat ogenblik, desgevallend op grond van een eigen administratief onderzoek, een tuchtprocedure tegen verzoeker te starten; dat zij evenwel de zaak op haar beloop gelaten heeft totdat de strafrechter uitspraak had gedaan; dat verzoeker geen repliek geeft op de verklaring van de verwerende partij dat zij wenste “te wachten tot de strafrechter tot een definitieve uitspraak gekomen was m.b.t. de feiten” om aldus te voorkomen dat zij, in geval de strafrechter de feiten niet bewezen verklaarde, het tuchtbesluit had moeten intrekken; dat in dat verband

trouwens opgemerkt moet worden dat verzoeker de ernst van de feiten steeds minimalistisch, als een “misplaatste grap”, heeft voorgesteld;

Overwegende dat, nadat de Krijgsmacht op 12 juni 1998 door het Krijgsauditoraat in kennis was gesteld van de definitieve veroordeling van verzoeker, de chef van de Generale Staf op 15 juli 1998 aan de korpscommandant van verzoeker gevraagd heeft standpunt in te nemen over te treffen statutaire maatregelen; dat de korpscommandant op 30 juli 1998 heeft voorgesteld om verzoeker tijdelijk uit zijn ambt te ontheffen en dat de tuchtprocedure vervolgens zonder verder verwijl is voortgezet, met tussenkomst van de onderzoeksraad; dat de minister ook niet gedraald heeft bij het treffen van het bestreden besluit; dat tenslotte, voor zover dat terzake wel dienend kan zijn, het bestreden besluit binnen een redelijke termijn ter kennis van verzoeker is gebracht;

Overwegende dienvolgens dat de aan de Raad van State overgelegde gegevens niet toelaten te besluiten dat de verwerende partij op enig punt in de besluitvorming verantwoordelijk gesteld kan worden voor een vertraging; dat het middel niet gegrond is;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de hem opgelegde straf niet in verhouding staat tot de gepleegde feiten; dat hij betoogt dat hij de feiten onmiddellijk “erkend” heeft maar dat de verwerende partij, door toen geen maatregel te treffen gesteund op de onwaardigheid om zijn ambt voort uit te oefenen -bijvoorbeeld een diensaanwijzing “naar louter administratieve taken”-, het bewijs heeft geleverd dat zij het niet nodig vond hem, in het belang van de dienst, uit de dienst te verwijderen; dat hij daaruit besluit dat de verwerende partij zich steunt op de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten maar dat zij, door niet onmiddellijk op te treden, die zwaarwichtigheid zelf ontkent;

Overwegende dat, in hetzelfde kader, verzoeker in het vijfde middel, tweede onderdeel, betoogt dat de minister bij zijn besluitvorming een aantal elementen over het hoofd heeft gezien die, zonder “schade aan te brengen aan het Militair Korps”, een lichtere straf verantwoordden; dat hij daar uiteenzet wat volgt: het feit dat het slachtoffer zich geen burgerlijke partij gesteld heeft, dat hij zich onmiddellijk na de feiten verontschuldigd heeft en dat hij inspanningen doet om zijn taak als beroepsonderofficier behoorlijk te vervullen vormen verzachtende omstandigheden die bij het bepalen van de strafmaat in rekening kunnen worden

gebracht; uit getuigenissen van collega's blijkt dat hij wel degelijk gedane beloften uitvoert en zijn taak correct vervult; de korpscommandant had oorspronkelijk voorgesteld hem voor 21 dagen tijdelijk uit zijn ambt te ontheffen; het ontslag van ambtswege berokkent hem een onnoemelijk nadeel; de Krijgsraad heeft, door hem een voorwaardelijke straf op te leggen, een correcte inschatting gemaakt van de zwaarwichtigheid van de feiten;

Overwegende dat verzoeker in het derde middel ingaat op het persoonlijk nadeel dat hij door het ambtshalve ontslag moet ondergaan, met name wegens de afkeuring die ermee gepaard gaat en wegens de moeilijkheid die hij zal ondervinden om opnieuw in het arbeidsproces ingeschakeld te geraken;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij de stelling van verzoeker als volgt beantwoordt: de overheid moet bij het treffen van een aan de feiten aangepaste maatregel vooral rekening houden met het belang van de dienst; de Raad van State kan terzake alleen een tuchtstraf die volkomen in wanverhouding staat tot de feiten, onregelmatig bevinden; dat zij ter verantwoording van het redelijk karakter van de opgelegde tuchtstraf uiteenzet wat volgt: uit de veroordeling tot vier maanden gevangenisstraf en de ontzetting uit bepaalde rechten gedurende vijf jaar blijkt dat de Krijgsraad de feiten "manifest als ernstig" heeft beschouwd terwijl de omstandigheid dat de straffen met uitstel uitgesproken zijn, geen afbreuk doet aan de aangenomen zwaarwichtigheid van het vergrijp; het feit dat het slachtoffer zich geen burgerlijke partij gesteld heeft en dat hij onmiddellijk schuld heeft bekend staat los van de appreciatie die de minister moet maken; verzoeker heeft geen beroep aangetekend tegen het vonnis; verzoeker heeft ook geen verweerschrift ingediend tegen de unanieme conclusie van de onderzoeksraad dat de feiten ernstig waren en onverenigbaar met de staat van onderofficier; de minister heeft, blijkens de motivering van het tuchtbesluit, wel degelijk rekening gehouden met het belang van de dienst; dat er in 1997 geen maatregel is getroffen, bijvoorbeeld een dienstaanwijzing naar "loutere administratieve taken", belet de minister niet om, na het volgen van de voorgeschreven tuchtprocedure, toch het ontslag van ambtswege op te leggen; de omstandigheid dat verzoeker inspanningen levert om behoorlijk te werken wordt tegengesproken door het advies dat de korpschef op 30 juli 1998 verstrekke; de minister moet geen rekening houden met getuigenissen over het gedrag van de betrokkene na de feiten; hij heeft in het bestreden besluit duidelijk uiteengezet dat hij het voorstel van de korpscommandant te mild vond; het nadeel dat verzoeker ondervindt van de bestreden maatregel heeft geen uitstaans met de wettigheid van het tuchtstrafbesluit;

3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord herhaalt dat de opgelegde tuchtstraf voor hem zeer zware gevolgen heeft zodat het ambtshalve ontslag niet evenredig is met de gepleegde feiten, dat de veroordeling tot vier maanden met uitstel aantoonst dat het ontslag van ambtswege in zijn geval kennelijk buiten verhouding tot de feiten staat en dat uit het bestreden besluit niet blijkt waarom een lichtere straf, zoals een tijdelijke schorsing, niet op dezelfde wijze het dienstbelang had kunnen verzekeren, zeker nu de vertrouwensrelatie met zijn meerderen goed is gebleven;

3.4.1. Overwegende dat de Raad van State op het stuk van de beoordeling van de strafmaat slechts een marginale bevoegdheid heeft; dat dit voor het onderhavige geval betekent dat hij zich bij het beoordelen van het aangepast karakter van de maatregel niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid maar dat hij enkel een volkomen in wanverhouding tot de feiten staande maatregel onwettig kan bevinden, dit wil zeggen een maatregel waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid hem zou opleggen voor feiten van die aard en die ernst;

Overwegende dat de overheid bij het opleggen van een tuchtstraf gewis rekening moet houden met de persoonlijke situatie van de betrokken ambtenaar maar ook, vooral zelfs, met het belang van de dienst waarvoor zij instaat; dat zulks betekent dat de Raad van State bij het beoordelen van het aangepast karakter van een tuchtstraf in de eerste plaats aandacht moet hebben voor de argumenten die de tuchtstraf verantwoorden vanuit haar relatie met het belang van de dienst; dat, aldus bezien, het in beginsel verantwoord lijkt dat de militaire overheid bijzonder strenge maatstaven hanteert voor de beoordeling van zedendelicten gepleegd door haar personeelsleden; dat de verwerende partij dan ook niet onredelijk heeft gehandeld door de feiten waarvoor verzoeker door de strafrechter veroordeeld is als dermate ernstig te beschouwen dat zij niet kunnen verzoend worden met de staat van onderofficier, die onmiskenbaar een voorbeeldfunctie heeft;

3.4.2. Overwegende dat dan de vraag rijst of de door verzoeker aangevoerde omstandigheden van die aard zijn dat zij de minister hadden moeten aanzetten om een lichtere straf in overweging te nemen; dat daarbij niet uit het oog mag verloren worden dat, zonder dat verzoeker specifiek op die beoordelings-elementen ingaat, de minister in het bestreden besluit heeft uiteengezet dat het voorstel van de korpscommandant om verzoeker tijdelijk uit zijn ambt te ontheffen

hem te mild leek, dat verzoeker de feiten steeds heeft geminimaliseerd door ze als een misplaatste grap aan te merken, dat de feiten ook moesten gerelateerd worden aan het blijvend drankprobleem van verzoeker waardoor hij steeds zijn zelfcontrole verliest en dat, gelet op de mogelijkheid tot hervallen, een tijdelijke maatregel een te groot risico zou inhouden voor de goede naam van de Krijgsmacht;

Overwegende dat uit de omstandigheid dat de verwerende partij in november 1997 niet onmiddellijk besloten heeft om verzoeker uit de dienst te verwijderen of om hem een andere dienstaanwijzing te geven, niet zonder meer mag besloten worden dat de verwerende partij de feiten toen niet voor zwaarwichtig hield; dat enerzijds de verwerende partij zulks nooit heeft laten blijken, terwijl anderzijds het stilzitten verklaard kan worden door het lopende strafonderzoek waaruit, aangezien verzoeker de feiten als een mis begrepen grap kwalificeerde, het bewijs van de strafrechtelijke inbreuk zou moeten blijken;

Overwegende dat de omstandigheid dat het slachtoffer zich geen burgerlijke partij heeft gesteld losstaat van het feit dat de Krijgsraad de feiten voor bewezen heeft gehouden, wat betekent dat verzoeker het misdrijf, zoals dat door de strafwet wordt gekwalificeerd, heeft gepleegd; dat de verwerende partij niet onredelijk heeft gehandeld door de feiten, aldus gekwalificeerd, als een “opzettelijke wandaad” te bestempelen;

Overwegende dat de verwijzing naar de opschorting van de tenuitvoerlegging van de straffen, bevolen door de strafrechter, op zich voor de tuchtoverheid geen maatstaf moet zijn om aan de tuchtinbreuken die zij zwaarwichtig acht, toch een lichtere straf te verbinden; dat immers de tuchtoverheid de aangelegenheid moet onderzoeken vanuit de gevolgen die de tuchtinbreuk heeft op de werking van de dienst waarvoor zij instaat en dus, in dit geval, vanuit de vraag of het remediëren van de door de misdraging van verzoeker verstoorde werking van de dienst wel duldt dat verzoeker nog deel blijft uitmaken van die dienst; dat ook op dat vlak aan de verwerende partij geen onredelijke beoordeling verweten kan worden, zeker nu uit het dossier van de zaak blijkt enerzijds dat de korpscommandant, die tot dan toe van een zeer tolerante houding heeft getuigd, in zijn voorstel van 31 juli 1998 uiteenzet dat verzoeker na een vorige veroordeling voor gelijkaardige feiten en ondanks verschillende tuchtstraffen, geen blijk heeft gegeven van enige verbetering van zijn gedrag en dat het geduld van meerderen en collega's opgeraakt en anderzijds dat de onderzoeksraad heeft vastgesteld dat verzoeker na die eerste veroordeling in

1997 zijn beloftes op het vlak van zijn alcoholmisbruik -nochtans de oorzaak van zijn ongecontroleerd handelen- niet gehouden heeft;

Overwegende dat de verwijzing naar getuigenissen over de houding die verzoeker zich na de feiten in de dienst heeft aangemeten in beginsel geen invloed moet hebben op de strafmaat voor eerder tentoongespreid wangedrag;

Overwegende dat, waar verzoeker verwijst naar het voorstel van de korpscommandant om hem voor 21 dagen uit zijn ambt te ontheffen, het bestreden besluit daar terdege op antwoordt door het te milde karakter van die straf te verantwoorden door de onwil van verzoeker om zijn drankprobleem onder controle te krijgen en om aldus ongeoorloofde uitpattingen te voorkomen zodat het niet uit te sluiten gevaar voor herval de goede naam van de Krijgsmacht te sterk zou belasten in geval slechts een tijdelijke maatregel zou opgelegd worden;

Overwegende dat niet ontkend kan worden dat het nadeel dat verzoeker van de bestreden beslissing moet ondergaan bijzonder groot is; dat evenwel dat nadeel niet mag prevaleren op de bekommernis voor de goede werking van de openbare dienst; dat, als hiervoor gezien, de verwerende partij niet onterecht besloten heeft dat verzoeker niet langer in de Krijgsmacht kon dienen;

3.4.3. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het tweede en derde middel en het tweede onderdeel van het vijfde middel niet gegrond zijn;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending aanvoert van “de bepalingen van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de Krijgsmacht”;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij dienaangaande terecht opmerkt dat verzoeker niet duidelijk maakt welke bepaling uit dat reglement hij precies geschonden acht en op welke wijze; dat het middel niet ontvankelijk is;

5. Overwegende dat geen van de door verzoeker ingeroepen middelen gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien september 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.